

Pravda o podstatě ANC

Bob MacDonald

Na pozvání kanadského ministra zahraničí Joe Clarka, který se nedávno vrátil z tury po Jižní Africe (vč. Jižní, kde mu řekli aby "zmizel" - get lost!) -, navštívil Kanadu předák Afrického národního kongresu (ANC) Oliver Tambo a byl přijat se všemi poctami. Jež se udílejí hlavám států, vícero čelnými politiky v čele s kým? - Rudým tory B. Mulroneym, t.č. (a doufejme, že už nikdy více) ministerským předsedou. Více o tom se čtenáři dozvědí z pera kolumnisty Sunu, jednoho z mála, jemuž ještě mozek nevyschl a čest a pravda v něm neodumřely - Boba MacDonald.

Je nejvyšší čas.

Pouze tři roky to vzalo, avšak Brian Mulroney a Joe Clark se konečně rozhoupali a začali klást palčivé otázky tmoucí do živého ohledně teroristického ANC (African National Congress) a jeho těsných styků s komunistickou stranou JA (SACP) a se Sovětským svazem.

Ministerský předseda a jeho ministr zahraničí seznámili se

svými názory bossa ANC Olivera Tambo v pátek 28. srpna v Ottawě a později v prohlášeních médiím. Mulroney poznamenal, že Kanada se zavázala v Jižní Africe k "dosažení vývoje demokratické společnosti - bez použití násilí. Clark pravil: "Myslím, že je důležité, aby se Kanada dozvěděla o perspektivě násilí a marxistických prohlášeních o direktorátu ANC."

Co je toho výsledek, že

žádný z obou nebude pravděpodobně naléhat na zotření hospodářských sankcí proti JAR na konferenci v Quebecu a konferenci Commonwealthu ve Vancouveru.

Rekněme si, kdyby byli oprávněni chytit, upustili by současně i od sankcí Kanadou již schválených. Vše, čeho se jimi dosáhne, je ztráta výdělečné práce a strádání lidu - témuž lidu, jemuž mělo být pomozeno - jihoafrickým černým.

Také by bylo mnohem lepší, kdyby vláda dala souhlas k obnovení přímých linek s Jižní Afrikou a umožnila Kanadánům zaletět tam, rozhlédnout se kolem a posoudit sami, jak se věci mají. Kdekoliv by to bylo možné, byli by to oni, kdo by mohl přispět Jižní Africe svými podněty k mírovnému rozpuštění apartheidu.

Leč po tři celé roky se Mulroney a Clark řídili čichem Stephena Lewise, t.č. velvyslance Kanady v OSN (nepochodivší boss strany NDP v Ontariu). Stejně jako jiní levičáci, Lewis, kde jen mohl, uštědřil ránu Jižní Africe, nazvav ji "nejohavnější režim na světě". Zabírá to pořádný flákanec území, včetně vražedného Sovětského svazu se svými gulagy a věznicemi, mučení mysl ohýbajícími dro-

gami a pokračujícího, sedm let trvajícího krveprolévání mužů, žen a dětí v Afghánistánu.

Mulroney s Clarkem se pokusili o hanobení vlády Jižní Afriky, aby tím získali prestiž u zemí Commonwealthu. Korunu všemu pak nasadili odpumpováním částky přesahující \$ 900 miliónů ročně - peněz kanadských poplatníků daní - a darováním jich jiným většinou marxistickým anebo socialistickým diktaturám o jedné politické straně. Mozambiku Mulroneymu ensemble daroval dokonce 30 miliónů dolarů, a že je Mozambique marxistický stát, to všichni dobře víme.

Pokud jde o něho a jeho part, Tambo, který byl přijat spíš jako hlava státu než teroristický pohlavár, silně pokul-

hával při odpovídání na otázky mu kladené. Místo toho řekl, že všechna ta obvinění ANC z terorismu a svazku se Sověty jsou pouhou "propagační válkou" vedenou vládou Jižní Afriky, nikdy však nepopřel kterékoliv z předchozích prohlášení přiznávajících se úzkému spojení ANC s komunistickou stranou a Kreml.

A tak Tambovy výpovědi jako tato zůstávají zaznamenány: "Příbuzenství (ANC) s SACP (komunistická strana Jižní Afriky) není jen pouhou historickou událostí - SACP byla až posud nedílnou částí boje afrického lidu ... Naše spojení není pouze na papíře ... je živoucí organismus vzešlý z boje."

Anebo tento příklad z roku 1987 Polračování na straně 2

naše hlasy

"OUR VOICES" - Independent Newspaper for Czechs, Moravians, Silezians and Slovaks.
"NAŠE HLASY" - Nezávislý časopis pro Čechy, Moravany, Slezany a Slováky.

No. 17 (1114) Vol.-Ročník 33 * 19. září-September 19, 1987
Toronto, Ontario, Canada

ZÁŘÍ

V A H Y

Ze k porážce dosud nedošlo, to lze z velké části přičítat přísunu sovětského "kovomatu" a bytelné podpoře Machelova soumarxisty (skloňuje se podle "slovesa" soumar - hlík) Roberta Mugaveho, jehož Frelimo má v poli zasazeno takových 60,000 mužů, většínou uboze vybavených, bez sebemenší motivace a značnou měrou neúčinných. Dokonce sami Zimbabweanové byli šokováni a překvapeni úbohými velitelskými vlastnostmi v řadách důstojnického sboru. Sovětským "poradcům" v Mozambiku ani nestačil slovník spisovatelů, jimiž se ruský jazyk jenjen hemží, když byli svědky, jak se zachází se zbraněmi došlými z Moskvy ...

... Minulého roku poslal Mugabe do Mozambiku 10 tisíc mužů v naději, že se za-

Polračování na straně 7

Kanadská CIDA

aneb Komu 'pomáháme' v rámci zahraniční pomoci

Chceme-li si učinit náležitou představu o tom, komu zahraniční pomocí pomáháme "na nohy" a toho, kdo tak srdečně přivítal Mr. Mulroneymu při jeho nedávné návštěvě v zemi, která bývala svého času Jižní Rhodesií, stačí si přečíst, co o něm napsali v johanessburském zpravodaji Aida Parker (APN) z 29. října m.r. Datum není nejnovější (jde o dobu krátce po Machelově smrti), přesto doufáme, že své splní. Článek necitujeme celý, následují jen výňatky.

Z hlediska záchrany vlastní

tváře zemřel Machel v pravý čas. Neustále říkával - a ještě zcela nedávno to opakoval -, že by NIKDY s MNR nevyjednával (MNR - Mozambique National Resistance).

A vidíte, se svým desolátním režimem na rozpadnutí, nelze pochybovat o tom, kdyby žil, že by někdy v roce 1987 byl donucen vyjednávat, a to buď o místo v koalici "vlády usmíření" anebo čelit ultimátu naprosté vojenské porážky.

Podle tvrzení analytiků by MNR, která dnes kontroluje kolem 90 procent země, by se mohla zmocnit Maputa zítra, kdyby chtěla.

Tošiba Kiaki před soudem

V Tokiu byl zahájen soudní proces s jednou z největších japonských strojírenských firem Tošiba Kiaki, která je obviněna z porušování diskriminačních omezení koordináčního výboru (COCOM) pro kontrolu exportu do socialistických zemí. Firmě hrozí velký finanční postih a dva její pracovníci, kteří se bezprostředně podíleli na uzavření kontraktu dodávky číslíkové řízených obráběcích strojů do Sovětského svazu, mohou být odsouzeni až k třem letům vězení. Kdyby to bylo opačně v SSSR nebo v jiných marxistických státech, přišli by jistě o hlavu.

Podzim 1987

Byla noc krásná
plná hvězd
jak luka

rozkvetlého kvítí

jak by mne vedla
neznámá ruka
k té hvězdě mého žití

Ta nebesa
to je moře nekonečné
a žádná touha člověka neklesá
když milujeme pravdy věčné

Dnes noc byla tak krásná
snad jsem neviděl krásnější ani
každá hvězda i hvězdíčka

byla tak jasná -

že dnes bych se ani nebál

bolestného umírání

Miloslav Zlámal

Perokresba sv. Václava od akademického malíře, bývalého politického vězně, skauta, vzorného křesťana a věrného vlastence Jiřího Zavřela, který tragicky zahynul 8. září t.r. v Kalifornii (viz nekrolog na straně 3).

Mlčení až za hroby

(Nikdo, nikdy, nikde -
ještě neunikl soudu historie)

Prof. Milan Zelený

Nemluv pravdu a nealžuj pravdu;
vyhýbej se pravdě kde můžeš,
třeš až za hroby. Jen tak zůstaneš bezúhonným
v očích panů svých ... otroku.

M.Z.

Pozvaný řečník již dobrou hodinu řeční. Jeho vzletné kadence přecházejí v obratné dekadence, ustarané hlavy se pomalu pokyvují, nahoru a dolů:

"Závazné ujistění sovětské vlády opravňuje je plně naše přesvědčení, že sovětská politika nás bude účinně podporovat v tom, aby se obnovené Republika československé dostala při konečné úpravě hraničních otázek všeho, čeho bude potřebovat pro nejučinnější zajištění své nezávislosti, svobody, síly a bezpečnosti."

(Hubert Ripka, Likvidace Mnichova, "Čechoslovák", London, W. 1, 1942)

Pročteno v Londýně, dne 7. října 1942 a pak ještě jednou, na přání Svazu čs. legionářů, 14. října 1942.

Již 12. prosince 1943 podepsala čs. vláda s SSSR dohodu o poválečném uspořádání Československa.

Svémi projevy nás tedy Dr. Hubert Ripka na tuto tragickou dohodu již dříve připravoval. Zástupce národních socialistů v londýnské emigraci, později ministr zahraničního obchodu a, jak semu tehdy mezi lidmi říkalo, "ministr znárodnění", H. Ripka byl jedním z nejvlivnějších aktivistů londýnského odboje.

Monsieur Ripka měl v Londýně spousty dalších národně-socialistických přátel. Mezi nimi byl i Jiří Silberstein, jinak také Jiří Hronek. Jiřího Hronka pokládal za národního socialistu nejen Ripka, ale i Prokop Drtina:

"Mluvil jsem s ním (s Hronkem) zcela otevřeně, pokládal jsem ho za národního socialistu. Ještě před odjezdem do vlasti jsem poznal, že vše donekonečna komunismus, a pak mně to potvrdila i jeho komunistická karléra."

(Prokop Drtina, Československo má osud, sv. 1, kniha 2, Sixty-Eight Publishers, Toronto 1982, s. 720)

Jiří Silberstein-Hronek byl komunistický *minores gentium* a oficiální donašeč. Mezi jeho přáteli se tehdy čítali takoví super-komunisté jako Nosek, Clementis, Hodinová-Spurná, Laštovička, Nový, Kreibich a další.

Jiřího Hronka vyslal Václav Kopecký a pro Prahu schválil Monsieur Ripka. Hronek se v Praze objevil velmi záhy: již 9. května 1945!

Komunistický udavač Hronek se objevil v Praze se svojí anglickou přítelkyní, úřednicí BBC Norou Robinsonovou (která se později stala jeho šéfredaktorem politického zpravodajství Československého rozhlasu. Navíc byl generálním sekretářem Sověty kontrolovanou Mezinárodní organizací žurnalistů (Viz: John Brown, *Who's Next?*, Hutchinson, London, 1951, s. 24).

Jiří Silberstein-Hronek, komunistický "mrva", tedy dostal kontrolu Československého rozhlasu na Ripkově cínovém talíři, a to právě v nejosudnějších chvílích čs. národa. Kádřoval pak redaktory rozhlasu, předplácel "Pravdu" a zprávy z TASS, zaváděl rusifikační návrhy prof. Zdeňka Nejedlého a plně zneužíval své Nory Robinsonové.

Prokop Drtina tedy o Hronkovi věděl a na to, že Hubert Ripka Silbersteina do Československa osobně vyslal prostě "zapomněl". Silbersteinova osobní sekretářka, paní Růžena Pospíšilová však nezapomněla (Nedělní Hlasatel, 16. listopadu, 1986, s. 20). Před 50 lety pracovala R. Pospíšilová i pro Jaroslava Drábka a zdá se dnes býti posledním "mluvicím" svědkem celého Ripkova počínu. Její předchozí "Prošba" (v Hlasateli, březen, 1986) však zůstala nevyšlá: byla adresována: "exulantom z let 1948-1968".

Mr. John Brown shrnul své londýnské zkušenosti následovně:

"Historici, kteří jednou budou studovat Druhý československý odboj v Londýně, budou v lepší pozici ohodnotit vliv, který měla tato pro-ruská a pro-komunistická psychóza na celé hnutí. Jediní Čechoslováci, kteří zůstali nedotčeni tímto zlem byli vojáci na frontě a v R.A.F. Politici byli téměř do jednoho infikováni: oběti svých přání uzavřít dohodu s Komunisty a se Sověty za každou cenu. Jejich naivní virou bylo, že několika drobnými ústupky se dá rozřešit celé toto historické enigma - a tak se dá získat podpora komunistů pro budoucí demokratickou spolupráci."

(John Brown, *Who's Next?*, Hutchinson, London, 1951, s. 27)

Historici však stále ještě "nehodnotí". Ani o tom nehorázném a pro národ tragickém "rozhodnutí Hronek" se dosud oficiálně nepíše. Povolných a zodpovědných organizací máme v exilu více než habaděj; mnozí jejich členové si velmi dobře pamatují, ale většina mlčí - až za ty hroby ...

Po volbách

YURI SHYMKO, sympatický politik a náš přítel bude teď mít dost času, aby se zamyslel nad svým třetím místem ve volbách do provinčního parlamentu. Pokud ve svém zamýšlení půjde opravdu do hloubky a na kořen věci, zjistí to, co někteří voliči už dávno. A to je zřejmý fakt, že i strana P.C. je ovládána klikou konspírátorů, kteří od prvního dne svého panování v Ottawě tvrdě prosazují v Kanadě socialistické principy ruky v ruce s příslušníky establishmentu strany Liberálu a Nových demokratů. Voliči v High Park - Swansea jsou federální politikou P.C. tak znechuceni, že celkem logicky

jeden za mnoho
ve tvém obvodu

se do značné míry odtáhli a své znechucení vyjádřili 10. září ve volbách. Pokud si však naivně myslí, že Liberálové ať už v Queen's Park nebo v Ottawě budou lepší, zklamou se zrovna tak jako v minulosti a rozhodnou-li se někdy v budoucnu to zkusit s Novými demokraty, zklamou se ještě víc.

Zdá se, že Kanadunum bude ještě hodně dlouho trvat, než poznají, že není podstatného rozdílu ve způsobu vlády jakékoli velké politické partaje v zemi. Všechny tři usilují o oblbování voličů, o vytvoření absolutistické vlády v demokratickém rouchu, která by zcela kontrolovala obyvatelstvo, jež by poslušně platilo předepsané daně, pilo z plechovek kanadské pivo a jedlo hamburgery, čumělo do idiotboxu a odnaučilo by se používat svůj vlastní mozek.

Yuri, otevři oči, naslouchej těm, kteří ještě nezbýbli úplně a pokud nezmagořiš, přemýšlej o změně politické příslušnosti dokud je ještě čas! Každá chyba ve volbách je těžko napravitelným ústupkem totalizujícímu establishmentu a tím tedy k socialismu a komunismu.

Každý kompromis je zlý

Prezident Tomáš G. Masaryk u stíhačů ve Kbělich v r. 1922.

"O kompromisu by se muselo mnoho mluvit ... Každý kompromis je zlý. Kritická otázka při kompromisování je, jde-li o zásadu či o věc indiferentní. Je-li zásada v nebezpečí, je kompromis mravně nepřijatelný. A ze zkušenosti víme, že takových příležitostí, kdy by šlo jen o věc indiferentní, je málo. Kompromis nejčastěji proto znamená slevení ze zásad, a vzniká tak ten etický a politický dilematismus, který vidíme u nás. Voličstvo u nás stejně odhlasuje resoluci radikální jako snad za hodinu konservativní; mase voličstva se nedivím; člověk z venkova tomu nerozumí, nemá na těch

věcech žádné účasti, vždyť dvakrát v životě uslyšel politickou řeč, ale právě inteligence to dělá; je to otázka velmi úzkého kruhu inteligence.

Tu nezbývá, má-li se stát obnova, než počítat s tím, že si osvojíme každý náležitě politické vzdělání a že budeme mít víc odhodlání stát v pravdě, nebát se toho, říci mněni, své, než se to dnes děje. Nepochlebovat národu a neříkat: národ chce to a to. Prostě poctivost žádá, abychom poměr individua a celku určovali jinak, než se to děje." ...

Tomáš G. Masaryk

Základna na Měsíci?

Washington: Skupina amerických vědců z jaderného střediska Los Alamos v Novém Mexiku se vyslovila pro vybudování stálé základny USA na Měsíci. V dokumentu, který k této problematice zpracovala, se uvádí, že náklady spojené s vybudováním

obydlené základny nepřesáhne cenu programu Apollo, který umožnil vyslat v 60. letech americké kosmonauty na Měsíc. Podle fyzika P. Keatona by výzkumná laboratoř na Měsíci umožnila lidem, aby se naučili žít v kosmickém prostoru. Jedním z hlavních poslání základny má být zjištění způsobu kyslíku, který se podle vědců nachází v hlubinách Měsíce. Využívalo by

se ho jednak k vytvoření "pozemských" podmínek v obydlí komplexu, jednak k výrobě paliva pro nosné rakety kosmických lodí vypuštěných z Měsíce.

Při vyšetřování nezákonných obchodů se zbraněmi vychází najevo, že rakouská firma Noricum vyvážela bez povolení nejmodernější děla do válečné oblasti na Blízkém Východě. Firma Noricum je zbrojařskou odnoží zestátněného koncernu VOEST. Její bývalý ředitel P. Unterweger byl již zatčen.

...

Jelínkova 'glasnost'

"Otto Jelínek." kanadský ministr sportu a bývalý světový krasobruslařský šampion, (Praha, 1952. DrAC) píše v nedělním torontském Sunu sportovní redaktor George Gross, bratislavský rodák, "svůj názor na komunismus nezmění."

Den dva před tím kanadská média uvedla, že "Jelínkova návštěva Moskvy učinila na něho silný dojem, pokud jde o zlepšení vyplývající z Gorbáčevovy politiky "glasnosti".

Gross navštívil ministra v době jeho zasluženého odpočinku v jeho domě na břehu jezera Ontario. "Rekl jsem," pravil ministr, "že naše rozhovory se sovětským ministrem sportu probíhaly v dobrém duchu, což se dalo přičítat větší otevřenosti. Potud to uvedla kanadská média, zatím co novináři to ostatní z mého prohlášení ignorovali. Rekl jsem, že jeden musí počkat a posuzovat účinky "otevřenosti" podle výsledku."

"Jak to myslíte?" zeptal se Gross, načež se setkal s pohledem, jako by právě spadl s měsíce a přistál rovnou na hlavě. "Je to jasné jako facta, pravil ministr. (volně přeloženo. DrAC) "Rekl jsem (kanadským novinářům) v Moskvě, že celá ta věc bude fungovat jedinečně tehdy:

- a) otevrou-li Sověti hranice;
 - b) připustí sebeurčení jinými východními zeměmi a
 - c) vrátí-li lidu oněch zemí lidská práva a svobodu.
- (Část Grossova článku. DrAC)

(Jsmě na vás hrdí, pane ministře! Red.) Víc slov k tomu netřeba.

...

Rekordní dražba

Londýn: Neznámý americký sběratel zaplatil rekordní částku téměř 70 000 dolarů za dvě sportovní zbraně, které kdysi patřily vévodovi z Windsoru. Představitelé aukční síně Sotheby's uvedli, že na dražbě ve skotském městě Auchterarder dala zbraně do prodeje vdova po jednom belgickém aristokratovi, jemuž vévoda z Windsoru své zbraně v 60. letech proдал.

Pravda o podstatě ANC

Bob MacDonald

Pokračování ze strany 1

1985, svědčící o postoji Tamby a ANC k sovětské invazi Afghánistánu a běžné pokračujícímu prolévání krve: "... demokratické, protifeudální a protiimperialistická revoluce v Afghánistánu byla zachráněna díky pomoci Sovětského svazu."

Další Tambovo prohlášení: "Sovětský stát důsledně poskytoval zvýšenou všestrannou asistenci lidem bojujícím o pravou svobodu ... Necht' dlouho žije komunistická strana Sovětského svazu."

Alespoň 19 z 30členné exekutivy ANC bylo dodnes označeno jako komunisté. Taková jako Joe Slovo, dlouholetý boss "vojenských záležitostí

ANC", je současně předsedou SACP. Když sovětský předák Gorbačov udělil loni Slovu Leninův řád, takto zněla citace: "Učinil jste mnoho k podpoře vývoje komunistického a národně osvobodovacího hnutí v Jižní Africe a šíření marxce a šíření marx-leninských ideí na africkém kontinentu." Anebo, když Fidel Castro předával vloni Tambovi v Havaně odměnu, předák ANC řekl, že "je si vědom toho, že odměna představuje důvěru, již komunistická strana, vláda a lid Kuby vkládají v Africký národní kongres."

Mužete na to vsadit! A to je proč se ANC neustále věnuje

vrhání pum, střelení, "nákrétníkovým" popravám jiných černých, zapalování domů atd. Ve skutečnosti nechťejí nic jiného než násilím svrhnout vládu a nahradit ji vládou komunistickou, řízenou jimi samotnými - právě tak, jak se to stalo na Kubě, v Nicaraguě, ve Vietnamu, v Angole a Mozambiku. To všechno navěky drženo a kontrolováno Sovětským svazem. Další krok na cestě k Sověty kontrolovanému světořízení komunismu.

(Přeložil RH)

(Dokumentární materiál: The Alda Parker, Newsletter, November 86, Johannesburg)

...

Napsali o Jižní Africe

Red Tail wags ANC dog

Domnívám se, že existující dokumentace dodatečně otřásá ideou, že ANC jde o mír, pluralistickou společnost či rovnost. V procesu porizování jsem interviewoval náčelníka Butheleziho, vůdce národa Zulů, Alana Patona, autora epické novely *Cry, the Beloved Country*, příslušníky rodiny členy ANC zavražděného Hlapaneho (sedm měsíců předtím vypovídá před bezpečnostním podvýborem amerického senátu ohledně terorismu) a kanadského odborníka na terorismus generál-majora Dana Loomise; komandoval v Quebecu v době FLQ krize a jeho kniha *Not Much Glory* uvádí v detailech technicky teroru, jež jsou napodobovány v kampani ANC.

V dokumentaci nenajdete nic, co by apartheid zranilo. V Jižní Africe nejde o obranu apartheidu, ale o to, co a jak nejlíp dělat, aby mu nastal konec.

ANC si volí teroro. Podporuje-li ANC, Kanada schvaluje teroro a podněcuje k němu ...

Peter Worthington
(The Financial Post,
Toronto, August 31, 1987)

"Že komunisty manipulovaný a Sověty vyzbrojený ANC v čele s Tambem páše a je angažován v politickém terorismu (včetně nevyslovitelných zvěstí "náhrdelníku"), je dostatečně dokumentovaná skutečnost. ANC to znovu potvrdil (kongres) memorandumem podepsaným svým generálním sekretářem Alfredem Nzo.

Naléhám na Mulroneho a Clarka, aby je pozorně přečetli, když si pečlivě umyli ruce po tom, co si jimi potřásli na konci návštěvy s krví potřísněnými rukama Olivera Tamby. V memorandumu, rozšířeném po všech koutech země Jižní Afriky, se praví:

"Drahý soudruhu: Vzdor tomu co se povídá, že ANC přechází do obrany, že se příliš obíráme světovým míněním a ztrácíme vliv na naše bojovníky guerilly, bychom Vás rádi ujistili: že bereme na sebe plnou zodpovědnost za kterýkoli výbuch bomby, přivoděný naší gerilou v Jižní Africe; že jsme oddáni násilnému a revolučnímu svržení jihoafrického režimu;

že jsme jediným a výhradním zastupitelem lidu Jižní Afriky; že nehodláme vyjednávat s

režimem Jižní Afriky ani s jinou menšinovou skupinou a konečně,

že komunistická strana Jižní Afriky je a vždy bude blízkým spojencem ANC."

Je to jasné?"

Lubor J. Zink
(The Toronto Sun,
August 30, 1987)

"25. 6. 1986 jihoafrická policie oznámila, že s okamžitou platností vyplatí odměnu ve výši R 1,000 každému, kdo poskytne informaci vedoucí k uvěznění a eventuálnímu usmrcení lidí zapletených do "náhrdelníku", zabíjení a jiných násilných činů. Poslední události svědčí o tom, jak radikální černoši, především stoupenci se Sověty spřaženého ANC (African National Congress), napadají své černé druhy, kteří kolaborují s reformní jihoafrickou vládou, která se nyní zabývá rozbořením apartheidu."

(Lidé, kteří upalují zaživa, Aida Parker News, Johannesburg, July, 1. 1986)

"Jižní Afrika je země, po níž kdekdo žádá zreformovat politiku apartheidu. Ti, kdo na ni upřeli pozornost, si jistě

všimli, že za posledních pět let tam došlo v mnoha oblastech domácí politiky k podstatným změnám. Jižní Afrika sdílí africký kontinent s několika tučnými národy - z nichž jen pramálo si přeje, aby Jižní Afrika změnila svou společnost mírovou a evoluční, nikoli revoluční, cestou. Většina afrických vlád, které se v pokoloniálním období vynořily, má jen jednu stranu - marx-leninskou - a vojenskou diktaturu. Za posledních 25 let víc než 50 černých bossů ve 30 afrických zemích bylo odstraněno vraždami, čistkami anebo spiknutím. Mezi 41 neovislymi, černými, africkými státy jen pouhých sedm připustí víc než jednu stranu. Sedmáct států má jen jednu, dalších sedmáct ovládají vojenské režimy." (A to pánové: Brian Mulrone a Joe Clark nevidí? Zřejmě nechtějí vidět!!!)

Africa in Turmoil,
Russ Hoyle

*

"Neexistují dobří zabijáci anebo špatní zabijáci - jen zabijáci."

Claire Sterling

"Žádné z hlavních rozhodnutí se nemohlo v ANC zaujmout bez schválení Ústředního výboru SACP."

(B. Hlapane před komisí senátu U.S.)

*

Ze světa

Nejdelším splavným tokem na světě je Amazonka: námořní lodí po ní mohou plout proti proudu až do města Iquitosu v Peru, cca. 2,300 mil (3.680 km) vzdáleného od ústí řeky na pobřeží Atlantiku.

Nejvyšší popisné číslo domu. S nápadem číslovat domy začali v roce 1463 na mostě Notre Dame v Paříži. Nejvyšším popisným číslem na světě je 81,950 na M-19 ve vesnici Mephisu nedaleko Richmondu (Michigan). (DrAC)

Americké ministerstvo obrany provedlo u více než tří milionů příslušníků ozbrojených sil krevní zkoušky na AIDS a zjistilo, že 3034 vojáků a 1766 rekrutů, kteří žádají o přijetí do armády, je nositeli viru syndromu získaného selháním imunity.

Pachtýři pracující pro majitele pudy na severozápadě Haiti zavraždili v červenci v okolí města Jean Rabel 200 rolníků požadujících pozemkovou reformu. Uvedl to haitský tisk, který otiskl zatím pouze část z oficiální zprávy o vyšetřování těchto událostí.

Obavy z vyšetřování finančních podvodů byly patrně důvodem proč vůdkyně jedné

z jihokorejských náboženských sekt spáchala sebevraždu a přinutila k ní dalších jejích 31 členů. Vyplývá to ze zprávy jihokorejské policie.

Nejvyšší soud v malajsijském městě Penang odsoudil 44letou Novozélandku L. P. Cohenovou k trestu smrti a jejího 20letého syna A. Sheltona k doživotnímu vězení za pašování drog. Matka se synem byli zadrženi na penangském mezinárodním letišti v únoru 1985, kdy bylo v jejich zavazadlech nalezeno kolem 200 gramů heroínu. Podle malajsijských zákonů se trest smrti vztahuje na toho, u koho bylo nalezeno více než 15 gramů heroínu nebo morfia, více než jeden kilogram opia nebo více než 200 gramů hašiše. Od roku 1975 bylo v Malajsku v této souvislosti popraveno padesát osob.

Britský vojenský personál začal s bouráním věznic v západobelgické čtvrti Špandavé. Sut' a další materiál budou uloženy na utajované skládce, aby si z nich neonacisté nedělali suvenýry. Letošního 17. srpna tady zemřel poslední ze zde vězněných nacistických válečných zločinců, Rudolf Hess.

K 1. září tohoto roku bylo v Dánsku registrováno 193 případů smrtelného onemocnění AIDS. Podle oznámení zdravotnických orgánů v Kodani, připadá v Dánsku na milion obyvatel 39 případů AIDS, což je největší míra v Evropě.

Na pěknou sumičku si

přišli zloději, kteří "navštívili" vilu prince S. N. Abdulaize na francouzském Azurovém pobřeží. Bratra saúdskoarabského krále Fahda připravili o 410.000 dolarů v hotovosti a o šperky v ceně 1,7 miliónu dolarů. Policie nemá po pachatelích ani ponětí, ale domnívá se, že museli mít ve vile komplice. Jinak by prý nemohli oklamat důmyslný bezpečnostní systém.

Národní úřad pro letectví a vesmír zahájil v USA poslední etapu zkoušek modernizovaných motorů pro raketoplány.

Devadesát jeden lidský život si vyžádaly srážky mezi komunistickými povstanci a vládními jednotkami. NPA bojuje proti filipínské vládě již 18 let.

Pravděpodobně nejbohatší naleziště měděné rudy ve Švédsku bylo objeveno na severu země poblíž města Kiruna. Podle nynějších odhadů skrývá okolo dvou miliónů tun rudy.

V roce 1986 bylo v osmi zemích uvedeno do provozu 23 nových jaderných elektráren. Jejich počet na celém světě se zvýšil na 397.

Západoněmecký pilot M. Rust, který přistál na Rudém náměstí, byl odsouzen sovětským soudem ke čtyřem letům vězení. Rozsudek je konečný.

Slze pozdě, ale přece se 72 letý A. Salter shledal s vězeňskou pryčnou, kterou za dramatických okolností opustil

před 42 lety. V roce 1939 byl za znásilnění odsouzen k 35 letům vězení. Po šesti letech však usoudil, že to stačilo a uprchl. Chytili ho až minulý týden ve státě Alabama kvůli banálnímu dopravnímu přestupku. Novinářům řekl, že v pětáctýřicátém utekl, protože si chtěl "užít života". Což učinil - do hovoriny za ním budou chodit čtyři manželky a devět dětí.

Washington: Americké námořnictvo uskutečnilo minulý týden první zkoušku nové moderní verze řízené střely s plochou dráhou letu "Tomahawk", vybavené nejmodernější bojovou hlavicí. Jak oznámil mluvčí Pentagonu, střela byla odpálena z hluboko ponořené jaderné ponorky a úspěšně zničila cílový objekt ve vzdálenosti 643 kilometrů. Nová verze rakety "Tomahawk" je vybavena speciálním tepelným čidlem pro navádění na cíle, skryté za přírodními překážkami. Její cena je přibližně 1,5 miliónu dolarů.

*

Stávka horníků v Jižní Africe skončila

Mnozí z nás si mohou říci - a bylo jim to třeba? Pomohli si? Nepomohli si spíše majitelé dolů? Poslední informační bulletin z RSA Embassy v Ottawě se široce rozepisuje o tržní stávce, jedné z největších v zemi. Vyjímáme: Sdělovací prostředky stávku

Odešel Mistr Jiří Zavřel

Libor Brom

Mužný, energický, laskavý, ba něžný tvůrce olejů a perokresb. Bojovný, tvrdý, ohleduplný, ba odpouštějící exulant a odbojář. Pevný odpůrce a vlídný spolupracovník. Olympijský atlet a nejdvořilejší gentleman. Pragmatik a snilek. Český národ ztrácí v Jiřím Zavřelovi kus drsného života a vzácné romantiky. Takové pocity převládají při zprávě, že 8. září t.r. Jiřího Zavřela zasáhlo na kalifornské silnici auto a odebralo ho náhle z našeho života.

Mistr Zavřel byl rodem z Pořípska, z polabské dědiny Hrobky. Byl žákem speciálky profesora Josefa Zeniška v Praze a sdílel úděl vyhnanství od roku 1968. V roce 1975 byl oficiálním tvůrcem české expozice na 41. Mezinárodním eucharistickém kongresu ve Filadelfii a vystavoval tam, mimo pěti historických olejových obrazů, též monumentální dílo "České nebe". Byl prvním umělcem, který uvedl toto téma do dějin české malby. Pro neobyčejnost uměleckého pojetí tohoto námětu dostalo se dílu Mistra zasluženě odezvy v náboženském světě. V roce 1977 maloval pak Mistr v Římě "kanonizační akt" Svatého Jana Nepomuka Neumana, prvního mužského světce Spojených států Amerických a od roku 1979 byl činný při výzdobě České národní kaple ve Washingtonu, D.C.. Zúčastnil se také jejího zasvěcení v červnu 1983 jako vedoucí československé junácké delegace z Kalifornie a vedl s mladými lidmi, za přítomnosti mnohatisícového zástupu českých a slovenských věřících z celého světa, procesí při slavnostním vstupu do Chrámu Neposkvrněného Početí v červnu 1983.

Jiří Zavřel byl opravdovým a bojovným vlastencem. Založil v Kalifornii odbočku Hnutí pro národní duchovní obrodu a pozval na ustavující schůzi jednoho z nejvýmluvnějších českých protikomunistů v odboji jako řečníka. Byl upřímným a oddaným křesťanem. Nabádal k pochopení a odpuštění lidské slabosti, k dobru každého osobního a národního činu. Každý den modlil se růženec.

Bylo mi ctí setkat se v životě s Mistrem Zavřelem. Když se dozvěděl, že mé české knihy jsou rozdávány v exilu darem, doprovodil mou knihu "Učitel národů a naše časy" zdarma desítkami kavirovanými perokresbami na téma "Odysea života Jana Komenského". Také kniha "K obnově mravního pořádku" nese jeho umělecké kresby a všechny mé české odbojové knihy jsou předznamenány jeho krásnou kresbou pomníku Svatého Václava.

Mistr Zavřel byl ušlechtilou duší.

V srdcích lidí, kteří jej poznali, zůstává po něm nejhezčí vzpomínka. V uměleckých dílech, které po světě zanechal, má náš národ věčnou památku.

líči jako boj černých proti bílým, což je průhledná lež, ale Africký Národní Kongres se všemi svými afilovanými organizacemi pomáhají ze všech sil tuto fikci udržovat. Stávka je však docela logickým střetnutím zaměstnanců proti zaměstnavatelům tak jako ve všech svobodných zemích na světě, kde stávkování není zakázáno. Stávka má (měla) všechny rysy podobných akcí, které proběhly a ještě proběhnou v průmyslu severní Ameriky, Japonska a západní Evropy.

Jak už jsme si přečetli i v domácím tisku, stávka skončila neúspěchem stávkujících pro směšně nereálné požadavky odborů. Za povšimnutí stojí groteskní osobnost uniového reprezentanta M. C. Ramphosy, který se snaží o uplatňování sankcí vůči jihoafrické republice a současně požaduje enormní zvýšení platů všech členů své unie, třicet dnů placené dovolené a podobné nesmysly. Když se

koněně nechal poučit o neslučitelnosti těchto priorit, rozhodl se pro ukončení stávky. (Možná, že ho za to čeká "necklace", moje poznámka - J.P.) O tom jak byl uniový prezident v minulosti pronásledován, svědčí holý fakt, že jako vůdce studentů na Turíloop University bruchel v base za přípravu a účast na protivládních akcích, 11 měsíců. Sotva si je odseděl, zúčastnil se černých kraválů v Soweto a znovu si šel odpočinout na šest měsíců. Pak se vrátil do studovat práva a v roce 1981 graduoval.

Jiří Peterka

*

Zajímavosti

"Kdyby všichni Nicaragujci měli za solidaritu, již citíme k revolucím ve Střední a Latinské Americe zemřít, bez váhání bychom nasadili vlastní životy. Tomu imperialismu nerozumí."

Tomas Borge, t.č. nicaragujský ministr vnitra.

JOSEF HERMAN, KALIFORNIE

ZA NÁRODNÍ KULTUROU

Důvěrné nápěvy domova

Sympatické, však již méně rozšířené dílo malíře **Oty Bubeníčka** (zemřel před 25 léty, 10. 9. 1962) se nese na mimořádně optimistické, radostné a především důvěrné linii. Jsou to obrazy reálného, tichého pohledu, které si lehce přivlastnily pohodu rodné země. Malíř jí věnoval většinu svých pláten - více zájmu rád obětoval např. Valašsku, pak okolí Písku, nebo Jičínu a monumentálním Tatrám. Na výstavě v Rubešově galerii roku 1916 vystavoval kolem padesáti pláten, většinou kouzlivé zimní nálady ze zasněžených Krkonoš.

Bubeníček se rozhlížel čistým okem, plným melancholie, také cizinou. Malované kolekce skutečnosti si přivezl jak z Itálie, tak z Dalmacie. Počtem méně obsáhle vyznělo zvidání za pobytu v Paříži. Zato se odtamtud vrátil zbohatlý o rozhodující důležitosti: o oprávnění k nastoupení vlastní cesty, se které nesešel, nepodával se výkyvům.

V základě vyšel z Mařákova romantismu. Také propůjčoval svým obrazům chvění nitra. Plátna tím získala na přitažlivosti, měkkou vřelost a bezprostřednost, se kterou hleděl na chalupy českého venkova s ním i divák, nadto šťasten souzvukem svého srdce se srdcem malířovým. Věk u Bubeníčka se dere navrch obrazu vždycky domov, neutajitelný základ, jistota života i světa do kterého patřil, také v obrazech z ciziny. Bubeníček jakoby měl ten kompas života zabudován v srdci, oku i ruce.

Poprvé vystavoval na samém konci XIX. stol. v Rudolfinu s Krasoumnou jednotou, poté několik let každoročně s Mánesem a později v Jednotě Výtvarných umělců. Zúčastnil se také výstav jiných, např. v Umělecké Besedě, u Topičů, opět v Krasoumné Jednotě, ale také v Obecním domě ve společnosti přátel Kavana a Panušky. Některé Bubeníčkovy obrazy putovaly i na zahraniční expozice - do Londýna, Benátek a do Osla. Zajímavou výstavu (přes 70 prací)

(Bubeníček: Vesnické stavení u řeky.)

uspořádal roku 1934 v Mladé Vožici s dcerou Hedou. Toto půvabné místo si vybral dokonce za trvalé bydliště a také tam byla uspořádána výstava k jeho osdesátinám. Současně probíhala jiná v Praze, uspořádaná JUV - Bubeníčkovi bylo osmdesát let. V té době vystavil ještě nový obraz, "Poslední snih na vožických kopcích a polích".

Paní Vlčková přispěla k známostem o Bubeníčkovi poukazem na jeho nadšení loutkářské, na němž získal "zásluhy nemalé".

Letošní zářijový jubilant se narodil v Uhřetěvsi u Prahy 31. X. 1871.

Rukopis

Otázka **Rukopisu Královédvorského** přijde určitě na přetřes znovu, tentokrát u příležitosti jeho "narození" před 140 léty.

Hlavním aktérem byl vlastenecký nadšenec Hanka, těšící se ve své době mimořádné důvěře a účtu, však po smrti už tisíckrát zatracen a tisíckrát oslavován.

Nezvratným faktem je, že zveřejnění Rukopisu vyvolalo snad nejmočnější celonárodní vlnu minulého století - na obou stranách. Rukopis vyprovokoval řadu umělců k pokusu o jejich výtvarný doprovod. Nechyběl mezi nimi ani Josef Mánes a Mikuláš Aleš, ale i jiní, však málokomu se podařilo postoupit od skizz dále.

Od počátku k objevu docházelo k střetávání rukopisných zastánců a odpůrců. Do pútky div ne krvavě vstoupili politikové, zejména pak filosofové a profesori Masaryk, češtinář Gebauer, dějepisci Šusta a Pekař a samozřejmě vědci. Zkoumalo se písmo, jazyk, použité materiály atd. atd. V podstatě proces potvrzení pravosti trvá od jejich objevu podnes.

Jestliže bylo řečeno, že ohlas Rukopisu vyvolal u nás nejmočnější vlnu národní s příklon tu k táboru nadšenců, tu k odpůrcům, pak je nutno a dobře i podotknout, že od časů husitských válek u nás neteklo ideologické krve více. Rukopisy se dostaly na povrch i nedávno, poněvadž postoj k Rukopi-

sum musí být zaujat i s hlediska dialekticky materialistického. Potíž zajisté vězí v otázce důvěry k nejnovějším výsledkům o prověření jejich pravosti. Poněvadž ztěžší věřit, kdo jednou zklamal. S takovým gruntovním, opatrným stanoviskem, musí počítat od veřejné mínky jak aparát na výrobu oslivňování, tak současná věda, která si na neumlévající pokroku znovu a znovu vynutí další a nové analýsy, až do konečného rozhodnutí.

S hlediska otcu a dědu byl objev rukopisu jedinečnou příležitostí k podpoře vědomého oživení národa uprostřed německého živilu. Nález Rukopisu v makovici kostela hornopolečnického možno označit za rozhodný, neboť jeho zastánci operovali přítomností našeho jazyka na upíraném území. O uchování české svrchovanosti šlo především. Navíc byla pádným argumentem básnická forma, kterou proti Němcům dokazována oprávněnost českých požadavků, již tehdy formulovaných celkem jednoznačně.

Dnešního zájemce o Rukopis Královédvorský zajisté udiví knížka pana Štěrby ze Sao Paula v Brazílii, který svého času sestavil "slovníček" bojů o ně. soupis vydal na vícestránkovou útlou knížku - ano, tolik osobností veřejného života ve vlasti bylo zainteresováno kolem nich.

Do jisté míry možno náš boj o rukopis přirovnat ke sporům o Turinské plátno. O vzácnou relikvii byly spory vedeny ještě déle, než v případě našem. Církvi odrážené útoky světa hned tak nechabnou. U nás bojujeme jen proti sobě, protože na celosvětový problém jsme asi malíčká země. Přesto není pochyb, že pravda v každém případě vyjde najevo i za našich "zmenšených" okolností.

Každopádně je Rukopisu k narozeninám přáno dobré pořízení.

Sochař pozdního baroka

V I. Františku Platzerovi dožil český sochařský barok a ještě za jeho života téměř odumřelo rokoko, vzplanuvší jako blesk v porovnání s epochami jinými. V Platzerově díle je proto snadné objevit residua mohutného směru, leckdy označeného za jesuitský, zejména u známého okamžiku pokorného vytržení až extatického při postavách. Jakoby se stávalo až pasivním projevem později zmíněným ve hříčku skoro bez hlubšího zájmu - to už značilo poslední etapu tvořivé práce v Platzerově dílně s několika pomocníky.

Nesnadné bylo Platzerovi zasáhnout do historie české sochařiny stejně výrazně, jak se zdařilo genialitě Braunově a Brokofům. Když Braun zemřel, Platzerovi bylo sotva dvacet let.

Nicméně zůstává velikým a plodným dílem jádra sochařské minulosti v Čechách, rodem z Plzně (1717), zemřel v Praze před dvěma stoletími (27. IX. 1787). Hraníční jubilea připadají obě dvě na tento rok. Vzdějme Platzerovi chválu.

Nejpravděpodobněji se vyučil u otce, řezbáře a sochaře v Plzni. Přechodně potom pobyl ve Vídni, brzo po roce 1740 byl již v Praze. Kromě pracovních cest po českém venkově byl jen jedinkrát ve Vídni - pokud je známo - a sice při zhotovení soch pro Schonbrunnskou zahradu (Herkules, Lukretie, Merkur a Bratus), kolem roku 1775.

Přestože úzce spolupracoval s K. I. Dienzenhoferem, bývá označen za nejprůběžnějšího představitele rokoka. Proslulý stavitel také ovlivnil jeho tvorbu, zvláště u sv. Mikuláše jej povolal k výzdobě, z Platzerova díla snad nejznámější a turisty nejobdivovanější (zlacená socha patrona chrámu a čtyři světci pod kopulí.) Vliv na Platzera do jisté míry měl i Anselmo Luragho, s kterým spolupracoval na výzdobě Piccolominského paláce Na Příkopech. Platzerova díla jsou zachována i zde jak na fasádě, tak v paláci (zejména schodiště).

Pro strahovské Premonstráty pořídil sochu sv. Norberta pro Karlův most, byl odměněn staveništěm na Pohořelci, kde bydlel až do roku 1784, kdy byl dům prodán v dražbě - pro dluhy! Se Strahovem byl ve spojení po celý život, pro řádové objekty

Premonstrátu pracoval i mimo Prahu.

Na mnoha jiných místech se zachovala dlouhá řada jeho prací, zejména oltářů a sochy, převážně pro chrámy. Vícekrát se podílel na ornamentální výzdobě kašen, zastavil několik náhrobníků, ve Smečně také sloup Nejsvětější Trojice, což je patrně nejstarší ze známých prací Platzera. Pochází z roku 1744.

Však nejpřitažlivější díly v Praze jsou sousoší gladiátorů na bráně čestného dvora pražského Hradu. Daleko méně již upoutává socha Viry na jižní stěně mikulášského chrámu, ač jedna z nejzdařilejších.

K detailnějšímu poznání a ovšem i posouzení Platzerova díla pomohly překvapivě skvělé náčrtky, kresby a skizzy, přechovávané v Umělecko průmyslovém muzeu v Praze.

Buditel z Dobrušky

Jiráskuv "F. L. Věk"

měl předobraz ve Františku Vladislavovi Hekovi, rodák z Dobrušky (nar. 11. 4. 1769). Po nedokončených studiích na pražském piaristickém gymnáziu převzal otcovu kupeckou živnost v Dobrušce. Zůstal v úzkém spojení s kulturním ruchem v Praze, stýkal se s V. M. Krameriem a vlastní básnickou činností se sblížil s Puchmajerovou literární skupinou. Velký požár Dobrušky v roce 1806 jej připravil o majetek včetně bohaté knihovny a sbírky hudebních nástrojů. Potud podobnost skutečného F. V. Heka se slavnou románovou postavou. Už za svého prvního pražského pobytu vystupoval student Hek jako zpěvák v kostele sv. Petra a Pavla na Zderaze, zpíval i v Nosticově divadle a senámil se s W. A. Mozartem. Pod jeho vlivem napsal několik písní a duchovních skladeb (mezi nimi i Stabat mater) - podepsaných německy Heck. Literárně se F. V. Hek projevil jako autor několika jízlivých satir a pamětí. Intriky, kterými byl stíhán za svou veřejnou činnost v Dobrušce, přivodily jeho zatrpklost. Žil později v Krkonoších, v českobratrském Ochranově v saské Lužici a nakonec v Letohradu, někdejší Kyšperku, kde 4. září 1847, tedy před 140 lety, zemřel.

Brněnský naturalista

Aklimatisovaný Moravan západočeského puvodu, prozaik, divadelní kritik a kulturní publicista **Josef Merhaut** (nar. 13. 10. 1863 ve Zbiroze), patřil celým svým literárním odkazem k řadě spisovatelů, jejichž umělecká práce úzce souvisí s jejich novinářským povoláním. Po víc než dvacet let, kdy pracoval v Moravské orlici, nakonec jako její šéfredaktor, sledoval pozorně složitou národnostní, sociální a kulturní problematiku moravské metropole. Poněkud stranou Merhautovy verše, je těžiště literární práce tohoto vypravěče v jeho drsných a často tragických, ale pravdivých obrazech ze života prostých lidí, ze světa brněnské periferie, z továren, dvorů a zákoutí. Široké zásluhy si získal Merhaut jako divadelní kritik a organizátor. Jemu vděčí české divadlo v Brně za svou úroveň již v osmdesátých letech minulého století, kdy se mohli uplatnit mnozí hereci a herečky, jejichž hvězda pak naplno zazářila na prknech pražského Národního divadla. Po celý čas působení v Moravské orlici měl šťastný a většinou rozhodující vliv na jeho vlastní dramaturgii. Pilný, pracovitý život spisovatelův byl nečekaně přerván v nedokončeném čtyřiačtyřicátém roce. V těchto dnech tomu bylo již osmdesát let.

VÍTE ŽE . . .

Přes všechnu bidu, lidé doma neztrácejí humor - jak o tom svědčí importované vtipy:

Víte že Husák se dal podle vzoru Zápotockého na spisovatelství. Hned zpočátku se pustil do trilogie.

První díl je z oboru tělesné výchovy a nazývá se: **Jak jsem doběhl pracující.** Druhý díl má námět hudební pod názvem: **Jak jsem přešel z basy na čelo.**

O třetím díle, které zatím Husák nezačal, však napíšeme.

o o o

Jak vidno ze snímku kanadský režisér islandského původu Sturla Gunnarson pojímá multikulturalismus naprosto upřímně, včetně vlastní choti.

V sekci **Perspective Canada** kanadský režisér islandského původu Sturla Gunnarson připravil divákům příjemné překvapení dokumentárním filmem **Where is Here?** o atmosféře vzniku jubilejního čísla časopisu **Saturday Night**. Stejně jako časopis také film klade závažnou otázku existence kanadské národní totožnosti a kanadské kultury. Film se snaží odpovědět jak prostřednictvím významných kanadských spisovatelů, kteří dosáhli mezinárodní proslulosti jako Margaret Laurence nebo Mordecai Richler, tak i serií reportáží o neokázalém úsilí kanadského všedního dne: opuštění těžby naftu na kanadském severu, závislost sklízň obilí v prérích na náhlé změně počasí, oslava Remembrance Day spojená s návštěvou kamaráda veterána s I. světové války.

Sympatická je snaha režiséra filmu vyjádřit totožnost Kanady z hlediska multikulturální společnosti a přispět tak k překonání tradiční WASP mentality. Avšak skutečnost, že početné mozaiky ostatních multikulturálních skupin se ve filmu dostává hlasu pouze francouzským Kanad'ánům, bohužel jen odráží současnou politováníhodnou situaci i sociálně vratké postavení více než třetiny občanů Kanady jiného než anglického nebo francouzského jazyka a kultury. Dosavadní historii Kanady byla tato mlčící skupina Kanad'anu nekanadského původu umlčována právě proto, že nebyla omezena znalostí pouze jednoho jazyka a životními zkušenostmi jen jedné země nebo jednoho kontinentu. Pro budoucnost lze jen doufat, že řešit tento problém v praxi nebude pro kanadskou intelektuální elitu úkol intelektuálně příliš náročný.

M. J.

Jaký je rozdíl mezi Afghánistáncem a ČSSR? - pomoci sovětských vojsk - ale
Obě země se těší bratrské v Afghánistánu je jeden Bab-
rak a v ČSSR je babráků moc

Vlastimil Jaroslavský:

Tvůj úsměv

(Věnováno manželce Aničce k narozeninám)

Tvůj úsměv je krásný
jako zlatá slunečnice v zraní.
Tvůj jemný polibek
hebký jak z bavlny -
dal jsem si do schránky -
zamknul na dva zámky.

V radosti tvá slza
dřící hvězda byla
v lásce nám ohněm hořící -
kterou jsi mi uštědřila
v sněžné bouři - metelici.
I dnes - zdálo se mi o ní
v přetřhaném spánku noci.

A ty - chvěješ se v tvé utajené krásě
jako větrem štíhlá bříza.
Vím - tvou pevnou lásku -
Bohem darovanou krásu -
záviděla by ti Mona Lisa...

Toronto - 16. září 1987.

(Z připravované sbírky: "Plamen naděje").

Hodně zdraví a Božího požehnání do dalších
let přeje redakce Našich Hlasů.

Pokutové lístky za parkování. Proč už nebude možné odejít bez placení.

Žel, už se nebudou pokutové lístky hromadit v odkládací schránce vašeho auta.

Protože novým nařízením se mini — buď zaplatíte pokutu, taky můžete požádat o soudní pojednání, když si přejete se přit o skutkovou podstatu, nebo povolení k provozu vašeho vozidla a nálepka na evidenčním čísle nebudou obnoveny.

Je to velice jednoduché. Volba závisí na vás.

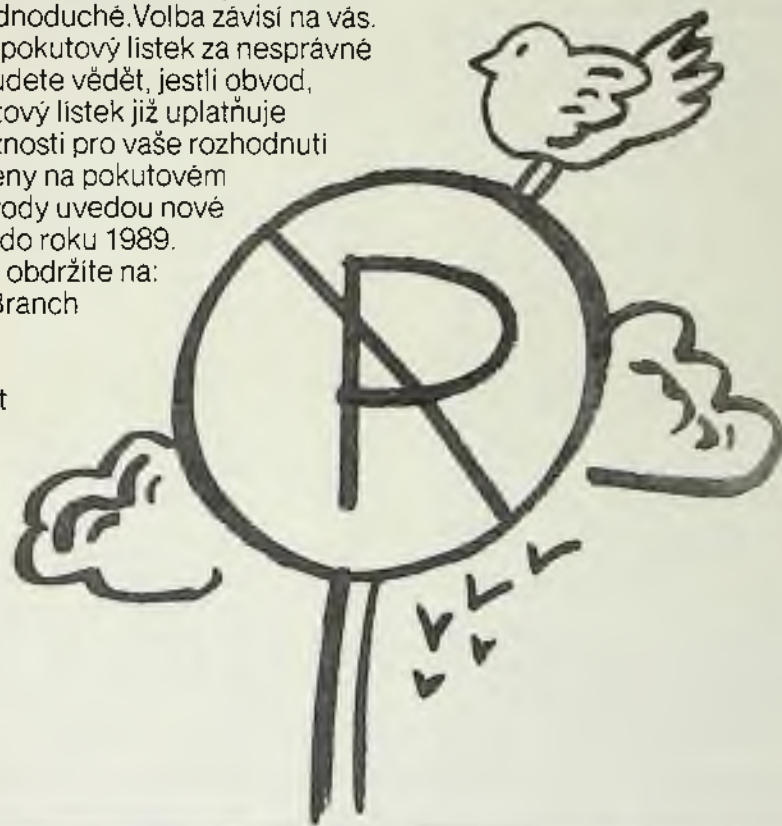
Když obdržíte pokutový lístek za nesprávné parkování, hned budete vědět, jestli obvod, který vydává pokutový lístek již uplatňuje nové nařízení. Možnosti pro vaše rozhodnutí budou jasně uvedeny na pokutovém lístku. Všechny obvody uvedou nové nařízení v platnost do roku 1989.

Více informací obdržíte na:

Communications Branch
Ministry of the
Attorney General
18 King Street East
5th Floor
Toronto, Ontario
M5C 1C5

Ministry of
the Attorney
General

Součástí života každého Pražana je samozřejmě jeho město s během všedních dnů, ruchem ulic, do kterých každou hodinou vykračuje. Jeho město, které se pyšní bohatou starou i novou architekturou, protkanou zelenými výšivkami zahrad, parků, stříbrnou nití Vltavy. Málokdy tuto ucelenou scénérii vnímá, byť v ní i s ní léta žil a srostl. Je mu samozřejmá. A když najednou ve vzácných chvílích vypne stroj chvatu, v úžasu zůstává nad tímhle divem předků i současníků stát.

Stupně času

O palácích, chrámech, kostelech, parcích, zahradách, domech a jiných pomátkách Prahy člověk řekl, napsal i vymyslel mnohé. Trochu macešsky se ale zachovává k těm podružným, kterými si k nim umožnil přístup: k cestám a hlavně ke schodům, schodištím a schůdkům. Z kamene, mramoru, ale i k těm obyčejným, ze dřeva, a betonu. A přece jsou to právě ony, které byly svědky všech možných událostí, dějinných i osobních, veselí i tragédií. A patří ke koloritu našeho hlavního města stejně tak neodlučitelně, jako jeho sta věží. Proto se právě jim budeme věnovat. Jejich historii, současnosti i budoucnosti.

Když Karel Hašler napsal písničku "Po Starých zámeckých schodech", okamžitě si tím získal každého obyvatele Prahy bez ohledu na věk. Za mnoho z nich totiž vyjádřil vztah k těmto několika desítkám kamenných kvádrů, místům, která zažila mnoho dramatických i kuriózních okamžiků, dostaveníčka i rozchody, vyslechla vzdechy i sliby milenců. A po právu tak dal těmto schodům punc jakéhosi živého lidového fóra.

Staré zámecké schody se moc nemění. Od druhé poloviny 30. let minulého století jsou pořád stejné, poslední opravu si vyžádaly před 14 lety a statisícům turistů slouží spolehlivě a věrně dál. A na konci výšlapu jim nabízejí odměnou nádherný výhled na naše hlavní město v celé jeho parádě.

Ve třináctém století však přece jenom vypadalo okolí schodů poněkud jinak. Například chybělo malé prostranství na jejich hořejším konci před Černou bránou, zvané Opyš. V roce 1278 zde býval hluboký příkop se svoditým mostem, který zabezpečoval dvě přístupové cesty do hradu. Roku 1585 byl příkop zahrnut a schody se staly svědkem popravy šlechticů, které dnes připomíná socha svatě Barbory, patronky popravených, na němž byl pravděpodobně pohřben i Dalibor z Kozojed. Při severní straně schodů bývala vinice, kde prý podle legendy pracoval i lisoval víno sám svatý Václav... Na jejím místě je nyní zahrada, nazvaná po jejím bývalém majiteli Josefu Richtrovi, po němž tu zůstal ještě i empírový dům z roku 1831.

Tolik historie spjatá s našimi schody i s jejich okolím. To dnes jakoby práci současníků a jejich stavebním uměním chtělo překlenuvat propasti času a sloučit nové se starým. Že to není možné? Vzpomeňte si na to, až důstojně, s potížemi nebo hravě Staré zámecké schody sejdete. A v zápětí na to nastoupíte do metra na stanici Malostranská a za pár minut budete úplně někde jinde...

J.V.

Pravda o Jindrovi

Stanislav Berton

Studuji události kolem atentátu na R. Heydricha intenzivně od r. 1977. Na počátku historického bádání jsem netušil, na jaké neznámé záležitosti narazím. Největším úspěchem mého koníčka bylo zveřejnění záznamu Heinze Pannwitz o atentátu. Německý originál byl zveřejněn, s mými poznámkami, ve 4. čísle, 1985, čtvrtletníku "Vierteljahrhefte für Zeitgeschichte", který vydává Ústav pro soudobou historii v Mnichově. Český překlad jsem vydal vlastním nákladem v r. 1986. Z Pannwitzovy archivní pozůstalosti se veřejnost poprvé dozvěděla o ochotě prof. Ladislava Naňka-Jindry spolupracovat, po zatčení v září 1942, s gestapem.

V "Depeši na přání Jindry" (Vlastním nákladem, 1987) jsem na základě postřehů kpt. O. Pelce; zápisu A. Heidricha, předválečného čl. vyslance u Spojených národů v Ženevě; přednášky odbojáře dr. Antonína Srby a jiných dokumentů odůvodnil oprávnění k pochybám o tvrzení prof. Vaňka, že byl autorem depeše do Londýna, žádající o zrušení rozkazu likvidovat Heydricha.

V "První zprávě o Jindrovi" jsem uvedl několik příkladů, které před deseti léty rozvíkaly důvěru v hodnověrnost "vzpomínek" prof. Vaňka, považovaného autory, historiky a samozřejmě i důvěrnými čtenáři za spolehlivý zdroj autentických informací o pozadí atentátu. Prokázal jsem, že prof. Vaněk má nejenom nadprůměrně vyvinutou fantazii, ale je též přeborníkem v popírání, překrucování a zapírání faktů, týkajících se jeho příznané i zamlčené činnosti během tzv. Protektorátu Čechy-Morava.

Odvolat se na memoár bývalého gestapáka, který se očividně snaží obhájit svou válečnou činnost v Praze (Pannwitz byl šéfem zvláštní komise gestapa pro vyšetření atentátu.) podle formule: Já nic-já kriminalista, není příliš populární. V zájmu historické pravdy je však třeba někdy učinit i riskantní kroky. Proto jsem uvítal svědectví sestry Marie Provazníkové (Zpravodaj, listopad a prosinec 1986), která se měla stát jednou z obětí Vaňkovy spolupráce s gestapem. Může se někdo domnívat, že bývalá náčelnice ČOS by chtěla falešnou výpověď poškodit pověst jednoho z vedoucích činitelů sokolského odboje?

V zájmu fair play jsem v r. 1982 navázal písemný kontakt s prof. Vaňkem, který žije v Praze. Jakmile zjistil z dodaných materiálů, že jsem objevil detaily, o nichž z pochopitelných důvodů zatím nehovořil, zaktizoval -

vzdor požeňanému věku (Narodil se v r. 1906) - sebeobranu a protiútok. Různými cestami a hrozbami se pokusil o znemožnění mé publikační činnosti. Požádal dr. Jiřího Ludíka, který žil v Perthu, zda by nemohl zařídít předat mě do australské basy. Dr. J. Škvoreckému poslal varovný moták. V listopadu 1984 svolal besedu na Svaz protifašistických bojovníků v Praze, jíž se zúčastnili zástupci MNO, VHÚ, Ústavu Marx-Leninismu a historici, specialisté na atentát. Po pětihodinové debatě prý přítomní přijali Vaňkovo vysvětlení. Byl prý dokonce vyzván, aby něco napsal pro soutěž SPB. Zvolil námět "Radiogramy, které žádaly o zastavení atentátu". Prof. Vaněk pohrozil, že rozpoutá doma i v zahraničí kampaň proti H. Pannwitzovi. Paní Pannwitzová prý bude litovat souhlasu s ofotografováním spisů ve fasciklu "Prag betreffend"! V materiálu jsem našel m.j. dopis prof. Vaňka, žádající "Veleváženého pana Pannwitz" o spolupráci při psaní memoárů. Prof. Vaněk poslal válečnému zločinci, který ho zatkl, "srdečné pozdravy"! Na sklonku r. 1986 se prof. Vaněk pokusil zdiskreditovat mou činnost na vlnách Právského rozhlasu pro Čechy v zahraničí. Ani v tom neuspěl. Čím více totiž prof. Vaněk píše a hovoří, tím více se zaplétá do tkaniva svých historek. Fór Jana Wericha je jako ušitý na jeho případ: (Vaňkovi) uši musí žasnout nad tím, co ústa promlouvají.

Nedávného 45. výročí atentátu využil prof. Vaněk k oslavě svých odbojových zásluh. Měl rozhovory s redaktory Mladé fronty, Práce. Signálu a byl také na televizi. Poprvé přišel na veřejnost s tvrzením, že byl očitým svědkem atentátu. Prý pozoroval Gabčíka a Kubiše v akci, byv převlečen za invalidu, s nohou v sádře, s pistolí pod dekou kou ...Kdy vlastně píše a hovoří prof. Vaněk pravdu? Cožpak neřekl na počátku šedesátých let dr. Miroslavu Ivanovovi, že 27. května 1942 ležel na zahradě Ludíkovy vily v Hloubětíně, pozoroval krásy jarní přírody, a čekal na výsledek atentátu?!Podobných nesrovnalostí je ve Vaňkových vyprávěních celá řada.

Vaňkova touha po slávě zřejmě vyprovokovala dr. Ivanova k zveřejnění Memoranda (Viz KMEN, literární příloha Tvorby, červenec, 1987), které původně měl uložit v archivu Národního muzea "pro budoucí generace". Konečně, opožděně se i domácí veřejnost dozvěděla o zamlčených anebo ututlaných poklescích a proviněních dodnes

uctívaného sokolského odbojáře. Protože to byla kniha dr. Ivanova "Nejen černé uniformy" (1963), která udělala prof. Vaňkovi domácí i světovou reklamu, je to správné a spravedlivé, že se témuž autorovi podařilo, po mnohaletém snažení, odhalit pravou tvář legendární osobnosti. Domáci i zahraniční historici se nyní budou muset podívat na "vzpomínky" prof. Vaňka poznovu, tentokrát s velkou dávkou nedůvěry, neboť nejde o svědectví očitého svědka, nýbrž o vyčtená a vykombinovaná tvrzení, jejichž cílem je zvelič

čení vlastních zásluh a umenšení zásluh jiných. Velikášství, jako pýcha, předchází pád.

Dr. Ivanov použil v Memorandu pasáže z několika dokladů a spisů, které se mně - díky malému kroužku nezištných spolupracovníků - podařilo vypátrat, získat a zveřejnit. Jaká satisfakce za vytrvalou a velice nevděčnou práci! 8. 9. 1987

S. Berton
38 Abingdon Road,
Roseville, NSW, 2069.

Proč jsem nevolil socialismus

špatně ukrytý v ešalonech hlavních tří politických stran v Ontariu.

10. září t.r. proběhly v Ontariu provinční volby s očekávanou malou účastí voličů. Tady není co si vybrat - říkali hlavně emigranti ze zemí porobených komunismem. Jsou to, až na výjimky, zloději a zkorumpovaní lháři - bylo a stále je slyšet tyto dny na všech stranách. Myslím, že to je smutná pravda už delší dobu a nic na tom nezmění fakt, že se tu a tam snad najde místní politik (ve straně P.C. je to Yuri Shymko, u Liberálů Tony Ruprecht), který je osobně poctivý ve svém (dobře placeném) úsilí ve službě lidem ve svém volebním obvodu. Jejich snaha o pravidelný odvoz odpadků, účast a plamenná řeč na protikomunistických demonstracích a boj za státní subvencování domovů pro přestarlé a mentálně postižené a podobně jsou svědectvím o jejich poctivých úmyslech a práci.

Kdo ale je vinen tím, že pracující - a mám teď na mysli skutečně pracující střední třídu v malých a středních soukromých podnicích bez uní - platí stále větší daně, jsou nuceni trpět rozmary vládou řízené pošty, vzdělávacích institucí, veřejné dopravy a dalších podniků monopolního charakteru? Proč pouze vládní zaměstnanci na všech úrovních a dále pracovníci největších státních podniků a bank jsou ve své práci všemožně zvýhodňováni na úkor soukromého sektoru? Jsou to hlavně daleko lepší výdělky, více placených svátků a volných dní, lepší pojistky atd. Kdo je vinen enormním růstem počtu vládních zaměstnanců na jejichž platy a fondy je třeba neustále zvyšovat daně a co nutně pak vede k omezování lidských práv a svobod a zvyšování byrokratické kontroly nad veškerým počínáním člověka i v soukromí? Kde vláda bere mandát k tomu aby tímto způsobem okrádala své občany a uloupené hodnoty bezhlavě věnovala zemím kde vládne chaos způsobený občanskými válkami vyvolanými marxistickými guerillami? Jak se chcete ospravedlnit kryptosocialisté v rouše Liberálů a Konzerva-

tivců z vytvoření mnohobilionových dluhů, které musí voliči splácet, ačkoli byly plánovitě vytvořeny vámi? Že vyhlásíte nové daně a dáte natisknout tuny nových peněz? To už děláte delší dobu, ačkoli jste vždy před volbami slibovali něco naprosto jiného.

Silné znechucení nad veškerou politikou kanadského establišmentu mne dohnalo k rozhodnutí tu pakáž nepodpořit jak svým hlasem tak jakoukoli prací pro ně. Provinčních voleb jsem se chtěl zúčastnit tak, že bych ve volební místnosti ostentativně roztrhl kandidátku a na případné dotazy odpověděl, že není prostě výběr a ať je zvolen kdokoli, tak celý systém je tak prohnáný, že obyčejní poplatníci budou okrádani a obelháváni po každých volbách vždycky o trochu více, než minule.

Den před volbami jsem bez velkého očekávání začal pročítat leták Boba Cumminga, kandidáta za Libertarian party v obvodu High park - Swansea. A tam padlo mé konečné rozhodnutí. Bob píše: "... jako obyčejně, tyto partaje se pokouší přitáhnout voliče penězi, které jim zase vezmou" ... "já chci mnohem menší vměšování se vlády do života lidí, mnohem menší taxy a více svobody" ... "politikové tří velkých stran přijímají ten socialistický princip, který přijímá starost nad veškerou činností lidí pro jejich dobro. Státní orgány pak nepoužívají zdravý rozum, nýbrž se řídí bezduchými byrokratickými předpisy, které znamenají omezování lidských svobod, překračování finančních rozpočtů, vyvlastňování a vměšování se do vašeho soukromí ... současná vláda může už jít až tak daleko, že beze všeho může monitorovat vaše telefonické rozhovory, cenzurovat vaše dopisy a zavřít vás za pouhé podezření. Každým rokem jsme bohatší až o 5000 zákonů a mnoho tisíc nařízení. Ani právníci nejsou schopni je všechny evidovat a správně používat"

Pokračování na straně 7

Návštěva Prahy pro mne byla vždycky něčím příjemným. Hlavně díky skvělému dvanáctistupňovému pivu v hostinci "U Kocoura" na Malé Straně. Tak, jako už mnohokrát, jsem se zastavil u známého, který bydlí na Malostranském náměstí. Bylo nedělní odpoledne, nad vylištěnou Prahou viselo dusné horko. Sedíme nad kávou, vykládáme a najednou mám pocit nebezpečných halucinací. Otevřeným oknem jako bych slyšel vysílačku "... 13. 48, červený Zluli, AB a nějaké číslo, společně vystupuje ..." zbytek hlášení se utopil v hluku projíždějící sanitky. V pochybách nad ztrátou zdravého rozumu se obracím ke známému. Ten jen mávne rukou. Je to prý vysílačka Ministerstva vnitra, umístěná ve zvonici věže kostela Svatého Mikuláše na Malostranském náměstí. Shodou okolností mají malostranské dvory tak dobré akustické vlastnosti, že nájemníci vyšších pater okolních domů mají nejen dobrý poslech stanice "Hvězda", ale pouhým uchem - pokud ov-

šem není velký provoz - jako přídavek poslouchají "Velin" sledovací skupiny, která obhospodařuje bezpečnost vyslanectví umístěných v okolí. Dobrá slyšitelnost je závislá i na počasí. Ve dnech, kdy se rtuť teploměru vyhoupe nad 20 stupňů je zřejmě ve věži

trčí několik antén. To ovšem není prý vše. A tak se vydávám na malou procházku.

Hned před domem jsem upozorněn na dva mladíky, sedící v neosobně čistém Renaultu 40. Dřepí a tupě zírají do prázdna. O kousek dál na tzv. malém Malostranském

Praha stoanténová

Bohumil Obdržálek

tak horko, že si služba dopřává otevřeným okénkem trochu čerstvého vzduchu. Na klimatizační zařízení patrně nezbyly devizové prostředky a tak mají některé malostranské domácnosti o program navíc. - Člověk si prý zvykne. Hlavou bleskne vzpomínka na známý Orwellův román. Vykloním se z okna a pozorně sleduji věž. Nad hodinami jsou velká barokní okna zvonice. Teď zakrývá hnědými stěnami s malými obdélníkovými okny. Po chvíli se mi hne hlava s dalekohledem. O kousek výš, v místech, kde věž ubíhá k elegantnímu vrcholu,

náměstí hned u vchodu do kostela stojí další dvě auta západní výroby. Opět dva a dva mladí muži s nepřítomnými výrazy. Hodiny strávené nečinným seděním za volantem evidentně netřbí jejich intelekt.

Známy mě ještě upozorňuje na malé dveře hned vedle průchodu z Malostranského náměstí směrem na Tržiště a na pár oken nad nimi, odkud se ozývají nárazy pingpongového míčku o stůl. Tam jsou prý další mladíci do rezervy. Pokračujeme do Sněmovní ulice. Další dvojice střežící východitky reálného socialis-

mu, odtud na Porážku, kde sedí dva ostří hoši v bílé Alfé Romea a potom Kampou na Maltézské náměstí. Tam jsem upozorněn na střešní okénko domu číslo 3, kterému vévodí objektiv kamery namířený na bránu Nosticova paláce ve kterém sídlí Holandské velvyslanectví.

Zároveň je ovšem v zorném úhlu vizové oddělení Francouzského velvyslanectví. Na druhém konci náměstí, na střeše domu číslo 15, další kamera. Tentokrát kontrolující vstup do Japonského velvyslanectví. Tlusté kabely vedou nad střechami kamsi do neznáma. Procházíme dál Vlašskou ulicí směrem k Americké ambasádě, kde se vše opakuje. V Praze působí celá armáda příslušníků Státní bezpečnosti se všemi kamerami, vysílačkami a silnými vyleštěnými vozy jako karikatura. Kdo ví? Třeba je to vysněný ideál poradců KGB - liduprázdňné místo, ve kterém se budou prohánět oddaní a věrní strážci čehosi, co už nikoho nebude zajímat.

Vracíme se okolo hospůdky "U Kocoura". Poprvé si tady dávám jedno zdražené. Po tom všem, co jsem viděl začínám zdražení chápat. Ta-

to snůška státních flákačů se přece musí z něčeho platit, nemluvě o zařízení, vozovém parku a všemu, co řadovému občanu zůstává skryto.

KAROL herbár

Prvosienka
Primula veris
Petrklíč
Cowslip

Prvosienka alebo ľudovo často nazývaná primulka, rastie najradšej na vápenitých podoch. Nájdeme ju tiež na lukách, slnečných kopcoch, pasienkoch a pestujú ju tiež i v záhradách.

Na liečenie možno použiť koreň, vňať i kvety, z ktorých sa dajú pripraviť čaje a odvary, ktoré majú blahodárny utišujúci účinok na nervy a tiež ľudia ktorí trpia nespavosťou, mali by pred spaním vypit' aspoň jednu šálku z tohoto čaju pre dobrý spánok. Obsahuje chemické látky, ktoré pomáhajú pri bronchitickom katóri, čiernom kašli, astme, chrípke a prechladnutiach. Čistí krv, odstraňuje jedovaté látky z

tela a zmierňuje a lieči reumatické bolesti.

Čaj tiež posilňuje srdce, lieči nervové bolesti hlavy zapríčinené migrénou a znižuje nebezpečenstvo srdcovej porážky. Pomáha vyháňať alebo rozpúšťať kamene zo žľáz a ľadvín a tiež ľudia ktorí chcú znížiť svoju váhu, môžu to dosiahnuť pitím tohoto čaju.

Kvet sa zbiera v apríli alebo v máji, listy v priebehu vegetácie, koreň skoro na jar alebo neskoro v jeseni. Teplota pri sušení nesmie prekročiť 40 stupňov Celsia.

Poznáte túto liečivú bylinu?

Pre Naše Hlasy pripravil
KAROL SIMONOVIC
535-1407

Kanadská CIDA

Pokračování se strany 1

nedlouho vypovídají s Machelovým odporem. Místo toho sledává, že jeho šiky - dnes o síle 12 až 14 tisíc - si zdaleka nevedou jak by měly a ztrácí v 'opořebovací' válce všecko, co se dá.

Gros těchto sil střeží 250 km dlouhý dopravní koridor spojující vnitrozemské Zimbabwe s přímořskou Beirou. Podle zprávy washingtonské Heritage Foundation ztratila zimbabweanská armáda, zčásti vybavená sovětskými zbraněmi a zásobami, v Mozambiku polovinu svých vrtulníků, přes 1.000 mužů a velké množství válečného materiálu. Zpráva dodává: "Kritikové v Zimbabwe dobrodružství nazývají 'Zimbabwekým Vietnamem'.

Mugabe sám - povídá se - je zbaven veškerých iluzí, když pozoruje ten zvrácený běh událostí. Pokud jde o zájmy Zimbabwe udržet dopravní linku do Biery, nelze zapomenout na jedno - osobní faktor tu přivodil svoje: Mugabe vždy zdůrazňoval, že je morálně zavázán Machelovi za jeho podporu v době nejtěžší - v bitvě o Rhodesii v letech se-

mdesátých. Ovlivní-li (či ovlivnila-li) Machelova smrt jeho rozhodnutí držet i nadále jeho síly v Mozambiku, je otázka budoucnosti ...

...Události v Mozambiku jsou příčinou jednoho z největších světových problémů. Podle magazínu African Business z července 1986 více než 650.000 Mozambičanů (5 procent všeho obyvatelstva) bylo donuceno opustit své domovy pro nedostatek jídla a následky občanské války ...

-hlk-

"Lidská společnost může učinit pokroky jen tehdy, pokud kazuje-li lidská práce zisk - získá-li víc, než do práce vložíla."

- Bernard M. Baruch

Poznámka:

Kanadský ministerský předseda Brian Mulroney na státní návštěvě v Zimbabwe byl neobyčejně srdečně vítán ministerským předsedou Robertem Mugabem, který se hrdě hlásí k marxismu! Na letošek 18 kanadských firem uzavřelo se Zimbabwe smlouvu o zahraniční pomoci v úhrnné hodnotě \$ 15,335,963 (Toron-

to Sun). Co si o tom myslíte, kdo to bude platit? Jedině kanadští poplatníci daní?

ooo

Proč jsem nevolil socialismus

Pokračování se str. 6

Bob Cumming chce jednodušší, levnější a víc odpovědnou vládu. 10. září v 9. hodin ráno jsem odevzdal svůj hlásek Bobovi s tím, že samozřejmě nemůže vyhrát v poměrně vyrovnaném obvodě, ale, že by svým programem mohl získat pár stovek našich hlasů, které by jasně signalizovaly establishmentu, že všechno má své meze.

Jiří Peterka

Blízký člověk

Každému z nás se docela jistě stalo, že někoho blízkého postrádal. Ať už navždy, nebo na krátký či delší čas. Mohou k tomu vést samozřejmě nejrůznější příčiny, důvody ... A stejně tak to nemusí být ani člen rodiny, ale třeba kolega na pracovišti, přítelkyně, které můžeme kdykoliv zavolat, kamarád, o němž víme, že si na nás udělá kdykoliv čas. V lidském životě přijde totiž chvíle obrovské radosti a štěstí, podobně jako bolestné zklamání i okamžiky bezmoci. A protože to či ono nemůžeme nějak sami unést, chceme či potřebujeme se svěřit, podělit. Samozřejmě s tím, s kým si rozumíme, kdo nás dobře zná, koho máme rádi. Pokud takového člověka totiž máme, pomůže nám zcela jistě nést bolest nebo se radovat s námi. A ani to často nemusí být

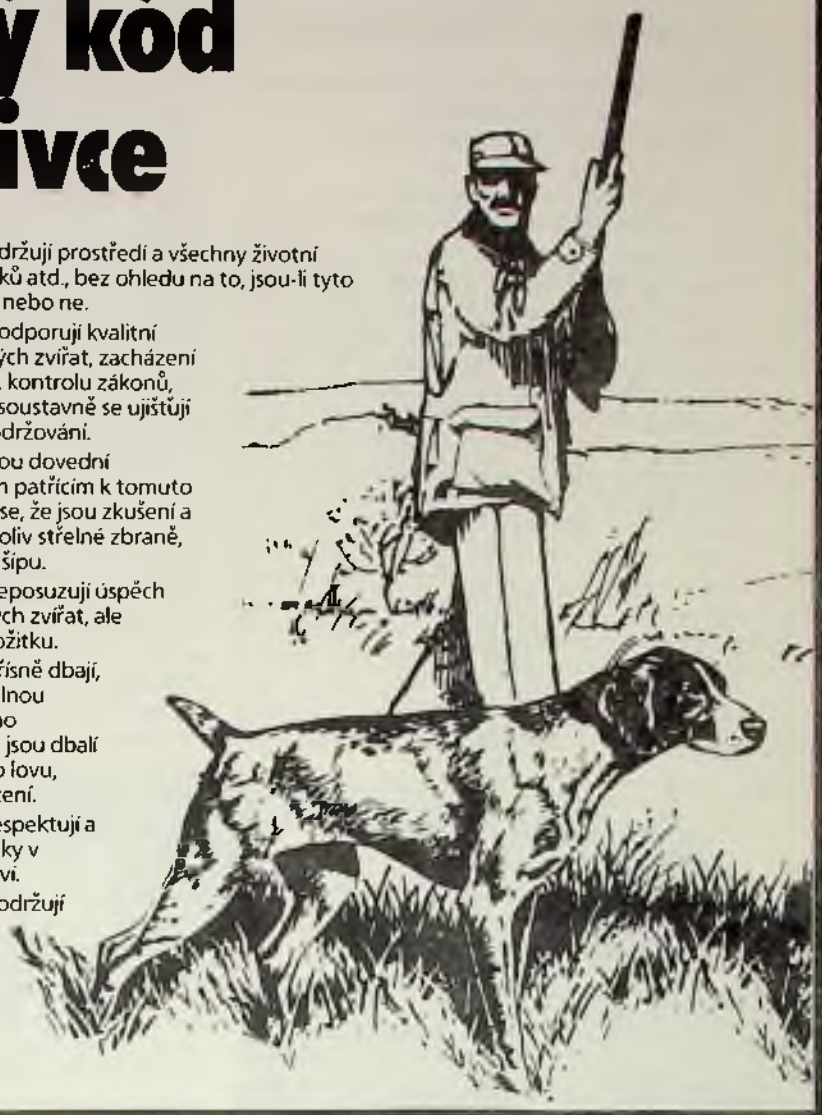
vypjatá mezní životní situace. Třeba jen potřeba prožít s tím člověkem hezký klidný večer, touha popovídat si o knížce, kterou jsme právě dočetli, nebo o tom, co jsme viděli v divadle ... A to hned a právě s určitým člověkem. Ale telefon má poruchu, ten dotyčný není doma, či si uvědomíme, že leží v nemocnici, nebo dokonce, že už není vůbec. A nám pochopitelně nezbyvá, než se s touto skutečností smířit. Na ten večer, na týden, na měsíc, na rok. Nebo se s tím vyrovnat navždycky. Je to těžké, třebaže jde někdy o pár hodin. Když však odloučení trvá delší čas, zvykneme si. Ale stane se, že občas nám toho, kdo nám chybí, něco připomene. Může to být šálek, z kterého pil kávu, židle, na které vždycky sedával, jídlo, které měl nebo má rád, oblíbená písnička nebo i téma rozhovoru. Ale nám nezbyvá stejně nic jiného, než jen trpělivě čekat a nebo si aspoň uchovat hezké vzpomínky.

Paříž: Ozbrojení bandité přepadli na toulonském letišti pancéřový vůz, zranili tři osoby a ukradli 25 milionů franků (4,2 milionů dolarů), pocházejících z několika andorských bank. Pečlivě připravenou loupež provedla banda sedmi nebo osmi maskovaných mužů. Gangsteři vnikli do hangáru a začali střílet po strážcích, kteří peníze právě nakládali do letadla. Řidiče vozu gangsteři zbili do bezvědomí. Po přepadení zloději nasadili do tří automobilu a zmizeli. Jde o největší loupež ve Francii od prosince 1985. Kdy bylo na okraji Paříže ukraden 73 milionů franků.

Etický kód myslivce

- Opravdoví myslivci udržují prostředí a všechny životní podmínky zvířat, ptáků atd., bez ohledu na to, jsou-li tyto zvířata určeny k lovu nebo ne.
- Opravdoví myslivci podporují kvalitní výzkum života divokých zvířat, zacházení a hospodaření s nimi, kontrolu zákonů, které byli nařízeny a soustavně se ujistí o jejich patřičném dodržování.
- Opravdoví myslivci jsou dovední v zacházení s náradím patřícím k tomuto sportu. Předpokládá se, že jsou zkušení a ovládají použití jakékoliv střelné zbraně, lovecké pušky, luku a šípu.
- Opravdoví myslivci neposuzují úspěch lovu počtem ulovených zvířat, ale měří jej hloubkou prožitku.
- Opravdoví myslivci přísně dbají, aby zacházení se střelnou zbraní bylo prováděno odborně a bezpečně; jsou dbalí všech zásad čestného lovu, dodržují každé nařízení.
- Opravdoví myslivci respektují a nevcházejí na pozemky v soukromém vlastnictví.
- Opravdoví myslivci dodržují všechny zákony.

Ministry of
Natural Resources
Ontario

VĚZEŇ

Nový časopis "Vězeň" je nezávislá tribuna bývalých politických vězňů komunistického režimu Československa. Je určen všem krajanům v celém světě, zvláště pak bývalým politickým vězňům, kterým není osud naší vlasti lhostejný. První číslo bylo už rozesláno a druhé číslo je právě v tisku.

Prosíme čtenáře "Našich Hlasů", aby upozornili na tento časopis své přátele, známé a bývalé politické vězně, ať žijí kdekoli. I v Československu!

Časopis vychází jednou za dva měsíce.

Adresa:
"Vězeň", 2098 Dundas Street West, Toronto, Ontario,
Canada M6R 1W9 Tel.: (416) 533-4242

Tomas BATA

ÚVAHY A

PROJEVY

KNIHA TOMÁSE BATĚ,
ZAKLADATELE MODERNÍHO ZLÍNA
"ÚVAHY A PROJEVY"

JE V PRODEJI U:
INTERDYNE INC., 117 West Street, Jonesville,
Mich. 49250 USA. Cena včetně poštovného \$ 11 US.

MORAVIA PRESS LTD., 2098 Dundas Street West,
Toronto, Ont., Canada M6R 1W9. Cena \$ 14 Can.

"Noc v Benátkách" od Johanna Strausse syna

s Kitchener-Waterloo Symphony, pod vedením Raffi Armenia.
ŘÍDÍ JAN RUBES.

Učinkují nejlepší kanadští umělci ve dnech:
7.8.9. a 10. října 1987 - 8:00 p.m.
MacMillan Theatre, University Ave.
(naproti Planetáriu a Muzeu ROM.)

Dobrá práce na celý nebo
částečný úvazek
v cestovní kanceláři.
O bližší informace volejte:
**588-0876 po 3:00 p.m.
a přes víkend.**

Irena Barzycka
9 Konstance Street, Toronto, Ont. M6R 1S3

Kampelička

740 SPADINA AVENUE, TORONTO, ONT. M5S 2J2
(roh Spadina a Bloor) Tel.: (416) 925-0557

Za každých \$ 1000 nového term. depositu na jeden rok nebo více
dostanete 1 slosovací lístek na dovolenou v Mexiku
a vysokou úrokovou sazbu:

1 rok	9.00 procent
2 roky	9.25 procent
3 roky	7.75 procent

RRSP platí stejné úroky jako term. deposit.
Otevřete RRSP dnes a ušetříte na Income Tax.

Přijďte, pište nebo volejte pro podrobnější informace
Otevřeno: Pondělí, čtvrtek a pátek 10-7
úterý a středa 10-5
sobota 10-2

Recepty pro naše hospodyňky

JATROVÁ POLÉVKA:

Opraná hovězí nebo vepřová játra zbavíme blan, nakrájíme na proužky nebo kostky a dusíme na tuku a cibuli. Z koření přidáme pepř nebo špetku papriky. Nesolíme, sůl přidáváme až do hotové polévky. Když játra změkknou, přilejeme vodu, polévku zahustíme jíškou, přidáme zeleninu a dobře povaříme. Polévku můžeme zjemnit žloutkem. Pro děti nebo rekonvalescenty můžeme játra i zeleninu do hotové polévky jemně umlít.

PRAŽSKÉ TELEČÍ RÍZKY:

4 řízky z telecí kýty, 100 g másla, 100 g šunky, 100 g sterilovaného nebo čerstvého hrášku, 2 vejce a 1 lžička másla, 1 lžice hladké mouky, trochu vývaru, sůl, citron, hlávkový nebo jiný salát.

Řízky nemyjeme, pouze je otfeme vlhkou utěrkou, odblaníme je, na okraji několikrát nařízneme, aby se při pečení nekroutily a naklepeme je. Na pánvi opatrně rozežhřejeme máslo, řízky osolíme, poprášíme moukou a opékáme je v másle po každé straně asi 4 minuty. Příkon tepla regulujeme, aby se máslo nepřepálilo. (Řízky můžeme rovněž opéci v grilu nebo na teflonové pánvi.) Hotové řízky uložíme na nahřátou mísu, do šťávy přilijeme trochu vody nebo vývaru, povaříme a přecedíme na řízky. Na menší pánvičce rozežhřejeme lžičku másla, přidáme drobně rozkrájenou šunku, opečeme, přidáme hrášek, podusíme, přilijeme rozšlehaná osolená vejce, zamícháme a necháme stuhnout. Horkou vaječnou směs navrstíme na řízky. Mísu s řízkami obložíme hlávkovým salátem pokapaným citronovou šťávou a ozdobíme citronem nakrájeným na dílky. Podáváme s vařenými nebo smaženými brambory.

Poznámka: Vaječnou směs připravujeme buď současně s řízkami, nebo o něco dříve a hotovou vložíme do horké vody, aby příliš nevychladla.

HLÁVKOVÝ SALÁT ČESKÝ: 2 hlávky salátu, 4 lžice husté kyselé smetany, půl lžice citronové šťávy, 1 lžička cukru, sůl. Smetanu rozmícháme s cukrem, solí, citronovou šťávou a touto zálivkou polijeme opraný a okapaný salát.

SALÁT Z ŘEDKVIČEK:

4 svazky ředkviček, 1 hlávka salátu, osm lžic husté kyselé smetany, kopr nebo mladá cibulová nať, citronová šťáva, sůl.

Ředkvičky očistíme, omyjeme a nakrouháme na tenké plátky. Promícháme je s usekanou zelenou natí a s osolenou smetanou. Na mísu upravíme oprané salátové listy, pokapeme je osolenou citronovou šťávou a na ně urovnáme ředkvičkový salát. Ozdobíme jemnými lístky ze salátového srdíčka.

ČESKÉ VDOLKY:

500 g polohrubé mouky, sůl, 2 lžice cukru, 1 lžice másla, sal tří osminy mléka, 2 žloutky, 20 g droždí, sádlo nebo tuk na smažení, švestková povidla a tvrdý tvaroh nebo mletý mák, cukr a trochu smetany.

Z třetiny vlažného mléka, lžičky cukru, rozdrobeného droždí a 2 až 3 lžic mouky připravíme kvásek a necháme jej vzejít. Mouku prosejeme, osolíme, přidáme cukr, rozšlehané žloutky, rozpuštěné vlažné máslo, kvásek a zbývajícím mlékem zaděláme tužší těsto. Přikryjeme je a necháme vykynout až svůj objem zdvojnásobí. Z vykynutého těsta vykrajujeme lžící stejně velké kousky na pomoučený vál, utvoříme z nich bochánky a složíme je na pomaštěný plech. Když na plechu vykynou, obrátíme je a rychle osušíme (zapečeme) v horké troubě. Pak je v horkém sádle nebo tuku po obou stranách dosmažíme. Prochladlé vdolečky potřeme švestkovými povidly

Nejvýše položeným hlavním městem je La Paz v Bolívii; město leží v Andách, ve výši 11,916 stop (3,610 m) nad mořem.

Nejlepší medicína je smích!
Pročež alespoň dvě tabletky n. tento týden:

1) Papoušek byl vydražován. Nabídky šly hbitě jedna za druhou, a netrvalo dlouho a jméno výherce bylo oznámeno. Při placení se ten, co nabídl nejvíce, zeptal vydražujícího, umí-li papoušek mluvit. "To víte, že umí, pospíšil si ten s odpovědí. Kdo myslíte, že to byl, kdo nasazoval proti vám."

2) Během dražby se znenáhla ozve z ampliónu hlas vydražujícího: "Pozor! Pozor! Někd z přítomných ztratil peněženku obsahující tisíc dolarů. Postižený nabízí každému, kdo peněženku vrátí, odměnou dvě stě dolarů." "Dvě stě deset," ozvalo se odkudsi z pozadí.

a posypeme tvrdým strouhaným tvarohem nebo je - což je moravský způsob - omočíme po jedné straně ve smetaně a obalíme v mletém máku smíchaném s cukrem.

Vdolečky můžeme také pouze upéci po obou stranách v troubě (dříve se pekly jen nasucho na plotně) a potřít povidly hruškovými nebo borůvkovými a posypat strouhaným perníkem.

DORT BEZ PEČENÍ:

150 g moučkového cukru, 250 g másla, 4 žloutky, 300 ml vody, 70 g kakaového prášku, 150 g plískotů, různé druhy čerstvého nebo kompotovaného rozkrájeného ovoce (všně, rybíz, meruňky, broskve).

Do hrnku vsypeme kakao, zalijeme teplou vodou a na mírném ohni mícháme do zhoustnutí. Máslo ušleháme s cukrem a žloutky do jemného krému. Do teplé kakaové hmoty vmícháme lehce celé plískoty. Po mírném vychlazení vmícháme do kakaové hmoty utřený žloutkový krém a ovoce. Dortovou formu vypláchneme studenou vodou, naplníme ji směsí a dáme ztuhnout do chladničky.

Pre Vaše zdravie predávame:

Liečivé čaje, výťažky z liečivých rastlín vo forme tablietiek, tinktúr (kvapiek), krémov, vitamínov a minerálov.

Máme tiež na sklade nepáchnuce cesnakové tabletky, včelí pel' (bee pollen) propolis, včelíu kašičku (royal jelly) a iné.

Pre Vaše vlasy

PREVÁDZAME:

Stríhanie a úplnú úpravu vlasov pre dámy a pánov, herbálnu trvalú a onduláciu, úpravu obočia a rias, manikúru, pedikúru, tiež masáž hlavy z brezovou vodou, predaj herbálných liečivých šampónov, mydel dovážaných z Nemecka.

Karol's haircutting and styling men and women

20 RONCESVALLES AVE.
Toronto, Ont. M6R 2K3 Tel.: 535-1407

Kennedy Travel Bureau Ltd.

424 BLOOR STREET W., TORONTO, ONT.
Návštevy príbuzných z Československa
a cestování kamkoliv na světě
vám vybavíme k vašej spokojenosti.

Volejte nebo pište: (416) 921-8945
921-3721 DANA NOHAVICA
Manager

* (Odborné stavební a nábytkové stolařství *)

Milan Mikeš

Commercial - Residential

R.R. 4,
Orangeville, Ontario
(519) 941-1935

naše hlasy

Publishing and Printing by:
Vydává a tiskne: MORAVIA PRESS LTD.

Editor in-Chief:
Séfredaktor: MILO KOMÍNEK

Address:
Adresa: 2098 Dundas Street W., Toronto, Ont.,
Canada M6R 1W9

TEL.: (416) 533-4242

ROCNI PREDPLATNÉ:
Kanada \$ 13, USA \$ 15,
všechny zámořské státy lodní poštou \$ 17.
Leteckou poštou všechny zámořské státy \$ 26.